

Framtidssaga

Slut ögonen och andas djupt och långsamt, in och ut. Fantisera om att världen runt omkring dig sakta försvinner. De bekanta ljuden ersätts med nya och du är inte längre där du var då du blundade. Någonstans svävar du till en annan sfär. Fem år har gått och du är 37 år gammal. Du bor numera i ett radhus i din älsklingsstad. För drygt fyra och ett halvt år sedan flyttade du ut ur huset på odlaren. Du tog det beslut som du gått och tänkt på alldeles för länge.

Uppbrottet var otroligt jobbigt till en början och trots att du inte var lycklig gjorde det ont att göra en förändring. I några månader kände du bara tomhet och du pendlade mellan ledsamhet och glädje. Du var fri, du kunde göra vad du ville, men tanken på dina barn gav dig dåligt samvete och otrolig smärta. Någonstans hade du planerat att dina barn skulle få växa upp tillsammans med båda sina föräldrar, precis som du fast mycket bättre och tryggare.

Ibland är livet som ett blodkärl. När det brister i det tysta och blodet sipprar ut sakta, så förstår man inte att slutet kommit förrän kärlet börjar torka, skrupna och förtvinas. Allt har ett slut, inget är förevigt. Allt det som en gång varit så vackert var inte fullt så självklart längre. Nog såg du glimtar av det du en gång älskat och på ett sätt fortfarande älskade. Men något gjorde att ni inte fick ihop det längre, saker och ting förändrades.

Du rökte mer än vad du gjort på flera år och dina vänner och familj var väldigt oroliga för dig. Jag höll mig på avstånd, krävde och förväntade mig inget av dig, men i hjärtat var jag dig alltid nära och det gjorde så ont att se dig ledsen. Minns du när du låg bredvid mig i sängen och jag klappade dig på huvudet i flera timmar. Det var en tyst period men å andra sidan behövs det inte alltid ord. Och vad hade jag kunnat säga för att ta bort din smärta. Istället kysste jag bort några liter osynliga tårar på dina torra kinder.

Du hittade i alla fall ett radhus och flyttade in. Det var fräscht och nybyggt. Ett par hade bott där i tre år, men listerna var fortfarande inte uppe då du flyttade in. De hade flyttat in där med en dröm om ett oproblematiskt kärleksfullt liv tillsammans och de hade nästan lyckats. Du flyttade in och du spikade upp de förbannade listerna. Vi fortsatte att träffas i smyg varannan vecka. Du och din föredetta sambo bestämde att barnen skulle bo växelvis. Det tog nästan ett år innan du berättade om mig och jag berättade om dig.

En dag fick jag träffa dina barn. Det var en lycklig dag. Det var precis i början av det nya året och det låg en förväntan runt oss om att det äntligen skulle börja en ny tid. Men både du och jag visste att vår förväntan inte alltid var till vår fördel. I början var det svårt för barnens mamma att acceptera att du träffat en ny. Hon var rädd för att barnen skulle knyta an till mig. Kanske med all rätt, vem var jag att döma? Jag var ingen mamma.

Våren kom och sommaren var på ingång när du en natt viskade tätt intill min hals om jag ville bo med dig. Jag flyttade in i ditt radhus. Och plötsligt var jag en del av en familj på ett sätt som jag inte varit på mycket länge. Barnen bodde fortfarande växelvis och de veckorna vi hade hela familjen hemma var fartfyllda och roliga men också energikrävande. De veckor vi hade för oss själva var underbart sexiga, glada men också fyllda av vardagligt trams. Vi väntade dock alltid med spänning på när söndagen skulle komma och huset skulle fyllas med skratt och stoj igen.

En dag startade ett nytt kapitel i mitt liv. Jag fick reda på att jag bar på ett barn. Dina barn skulle få ett syskon till. Jag skulle bli mamma och du skulle bli pappa för tredje gången. I timmar låg vi och fantiserade om hur barnet skulle se ut och vad det skulle heta. Tidigare hade jag bara kunnat fantisera om hur det skulle vara att ha ett barn växandes inom mig, men aldrig hade jag kunnat ana den värme som spred sig inom mig och fyllde mig med omåttlig kärlek som aldrig skulle sina.

Det har gått fem år. Jag står i dörröppningen och jag ser dig ligga i sängen. Täcket har du vridit likt en makedonsk tornado och du ligger med ena benet böjt över det andra. Du andas tungt men fridfullt och fortfarande har du en drömlös sömn. Klockan är snart nio och vi lät dig sova ut. Bakom mig står vår snart treåriga dotter och håller om mitt högra ben. Hon är så vacker och hon är vår. Hon har dina lockar som letar sig ner över axlarna. Det ljusbruna håret är glansigt och ostyrigt precis som ditt på morgnarna. Du sover som en björn och inget av denna värld kan väcka dig. Genom gardinerna letar sig ljuset in och faller precis över ditt ansikte. Det är söndag och vi har ingenting planerat.

Texten är utskriven från Poeter.se

Författaren Bevingad med Poeter.se id #5601 innehar upphovsrätten